

LBBRIS

We know
books

Coordonator Leda Edge:

SHAUKI AL-GAREEB

JULIETTE CROSS

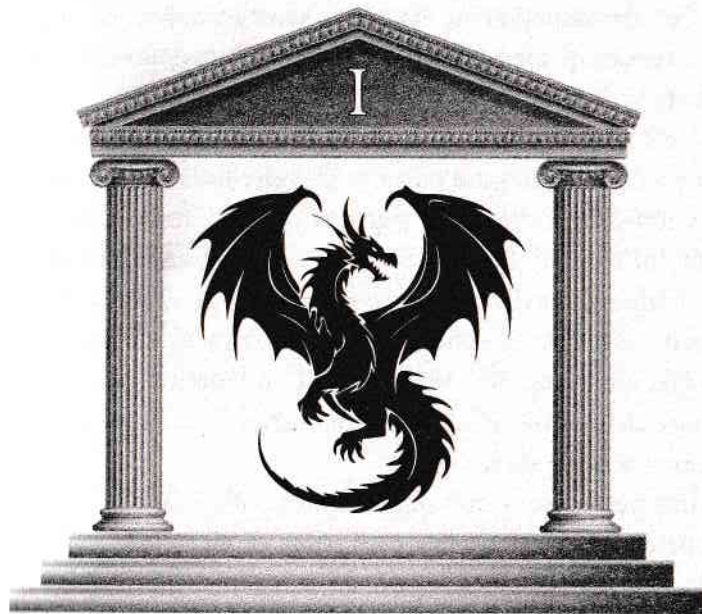

CÂNTĂTOAREA SANGELUI

– Cartea a II-a a seriei „Focul care ne leagă” –

Traducere din limba engleză de
MONICA ȘERBAN

**LEDA
EDGE**

LELA

UN RĂSET MASCULIN A RĂSUNAT ÎN SALA MARE CU TAVAN ARCUIT. Sunetele săltărețe de fluier mă zgâriau pe nervi, dar am rămas nemișcată și tăcută într-un colț, așteptând să fiu chemată de stăpânul meu, consulul Valerius.

Uneori credeam – speram – să-mi uite prezența liniștită în timpul acestor zaiafeturi. Numai că el nu uita niciodată. Îi plăcea să-și etaleze toate lucrurile sale drăguțe.

Pentru moment, noua sclavă, Roza, dansa și se învârtea, fusta ei verde și transparentă ridicându-se și dezvelindu-i trupul gol. Nu purta nimic peste sâni. Doar un model pictat, ce imita solzii verzi și aurii ai unui dragon.

Cei trei oaspeți ai lui Valerius – senatori ai Romei – urmau reau fermecați spectacolul dat de Roza. Totuși, unul dintre ei cerceta încăperea cu o privire lentă și calculată.

Nu-l mai văzusem până acum. Era mai tânăr decât ceilalți senatori invitați în mod obișnuit de Valerius la el acasă și mult mai atrăgător. Avea părul negru și ondulat, tuns după moda nobililor romani. Purta o barbă tunsă scurt, care nu-i ascundea bărbia și maxilarele bine conturate. Toga albastră arăta că provine din Casa Sapphirus – una dintre casele dragonilor de cel mai înalt rang. Mai înalt decât al lui Valerius. Nici nu-i de mirare că tocmise cei mai scumpi muzicanți și că pregătise un asemenea ospăț extravagant.

Îmi petrecusem mai multe minute observându-l pe noul oaspete al stăpânului meu, care părea că nu se potrivește mai deloc cu ceilalți. Preocupată de atitudinea lui neobișnuită, n-am băgat de seamă că și el mă cercetează cu ochii săi albaștri și fermecători, ațintindu-mă cu o privire fixă și intensă.

Mi-am ferit imediat fruntea, privind spre podea, și mi-a dispăcut cum pulsul mi-a luat-o razna. Rareori se mai întâmpla ceva care să-mi facă inima să o ia la galop. Reușisem să nu mai las nimic să mă impresioneze în vreun fel – mintea îmi plutea cu ușurință către un loc mai sigur ori de câte ori trupul îmi era folosit.

— Valerius! a strigat străinul. Nu știam că ți-ai luat nevastă.

Quintus a râs, făcând să-mi înheteze sângele în vine. Prima dată când auzisem râsetul acesta fusese când țiplasem și implorasem milă, în noaptea în care el și alți romani pe jumătate dezgoliți ne atacaseră satul – noaptea nunții mele. Râsul care îmi arseese oasele și sufletul când îl omorâseră pe dragul meu Jardani. Quintus fusese cel care mă vânduse lui Valerius. Nu pentru bani, ci pentru un loc mai bun în Senat.

— N-am nevastă. Lela e sclava mea preferată, i-a răspuns Valerius străinului, înainte să strige spre mine. Lela! Vino încoace!

Am pornit spre locul unde trândăveau lungiți și unde demonii în formă umană se ospătau, gata să-mi joc rolul de animal de companie domesticit. Valerius a fluturat din mână spre Roza să se dea într-o parte. Fata s-a îndepărtat agale spre stânga și a continuat să danseze, privirea ei îngrijorată întâlnind-o pe a mea când a trecut pe lângă mine.

Valerius stătea așezat într-o rână, pe cea mai înaltă sofa tapită. Sofaua se găsea în centrul atriumului, care se deschidea spre oculusul domului, oferindu-le oaspeților săi priveliștea splendidă a bolții cerești înstelate. Coloanele corintiene înconjurau salonul intim. Sofale cu tapiserie din catifea verde și perne de mătase aurii umpleau spațiul. Un lux nemăsurat, doar pentru oaspeții importanți ai stăpânului meu.

Leto, aliatul său cel mai apropiat din Senat, se întinsese pe-o parte, în stânga lui Valerius, umplându-și, ca de obicei, burdihanul. Quintus se așezase lungit pe perne, la dreapta lui. Iar străinul cel chipeș alesese să stea pe un covoraș, cu spatele sprijinit de unul dintre stâlpii ce înconjurau atriumul. Cumva, nu pricepeam de ce, părea că nu face parte din grupul lor.

— Ce e lucrul acela de pe gâtul și gura ei? a întrebat străinul brunet, cu o expresie întunecată.

Atenția bărbatului pentru căpăstrul meu împodobit și placat cu aur mi-a amintit imediat de senzația rece pe care mi-o dădea, așa cum stătea lipit de piele și de felul în care un soi de zăbală îmi apăsa limba în jos. Zgarda metalică îmi înconjura gâtul, iar botnița se mula perfect pe contururile bărbiei, maxilarelor și gurii.

Căpăstrul fusese creat special pentru mine. Valerius își dorește unul elegant, dar care să-mi acopere complet gura. Lanțurile subțiri și aurii se prindeau deasupra capului, ca să-mi

pot purta pletele lăsate pe umeri, așa cum prefera el. Ansamblul bizar se încuia la ceafă, pe sub păr. Ținea cheia în dormitorul său. Numai stăpânul sau sclavul lui de trup aveau acces la ea. Mă rog, așa credea el.

Valerius îi plătise o sumă însemnată meșterului respectiv. Nu doar pentru că născocise o asemenea grozăvie, ci și pentru smaraldele incrustate în linie dreaptă, chiar în dreptul buzelor.

În casa asta nu aveam gură și nici voce. Nici măcar când îmi scoteam căpăstrul.

M-am dus în mijlocul camerei. Părul negru, lung și ondulat, îmi atinge ușor șoldurile. Întruchipam imaginea frumuseții în cușcă. M-am întors cu fața spre ei. Pe chipul meu nu se putea citi nimic. Mîntea mi se golise și inima îmi înghețase. Ca întotdeauna.

— Așa e, i s-a adresat Quintus tânărului senator. Asta e prima ta vizită în bîrlogul lui Valerius, nu?

Quintus a chicotit, însă eu am refuzat să mă uit la el.

— Nu i-ai văzut niciodată vipera frumușică pe care o ține în casă.

— Adică? s-a interesat străinul.

Am continuat să privesc drept în față, în vreme ce ochii lor mă aținteau lacomi, încântați de tortura mea.

Leto, un bărbat rotofei, a intervenit și el în timp ce-și mes-teca friptura de miel:

— E o vrăjitoare.

Străinul a pufnit neîncrezător.

— Nu există vrăjitoare.

— Cum poți să zici așa ceva? s-a răstit Quintus furios. Când tocmai generalul tău a fost dus de nas chiar de una? Se zice că vrăjitoarea celtică a fost cea care a provocat balamuc în rândul armatelor noastre până când a apărut Iulian. Apoi a căzut și el în mrejele ei.

— Doar ai fost martorul decăderii legatului Iulian din cauza acelei femei, a adăugat Leto, privindu-l pe sub gene pe senatorul mai tânăr, cu ochii săi mici cât mărgelele. Sigur știai că e o vrăjitoare. Și-a folosit puterile ca să-l împingă să-și trădeze împăratul, propria *rudă*!

— Iulian s-a dovedit a fi un idiot trădător, a adăugat stăpânul meu, sfredelindu-mă cu privirea. Să omori un alt general, să-i arzi leșul și jumătate din dealul Palatin, iar apoi să fugi din Roma. Pentru o femeie?

Valerius a chicotit și a luat o piersică grasă dintr-o fructieră aflată lângă cotul său.

— Un cretin!

— Într-adevăr! a încuviințat străinul cel chipeș. Generalul Iulian chiar a fost fermecat, dar ea nu era vrăjitoare. Doar o femeie care și-a sedus stăpânul și l-a transformat într-un trădător.

Am absorbit povestea auzită de nenumărate ori până acum. Faimosul general roman, cunoscut sub numele de Cuceritorul-cu-Inimă-de-Piatră, nepotul lui Cezar, care se lăsase complet posedat de dragonul său roșu uriaș, ucisese și-i dăduse foc unui alt patrician roman care îi rănise femeia, apoi zburase cu ea călare pe gâtul său, departe de Roma, undeva peste ocean. Mi-aș fi dorit să-l fi văzut și eu. Frumoasa fantezie mă ținea trează în unele nopți, un vis care pentru mine nu avea să se împlinească vreodată.

Revenindu-mi cu picioarele pe pământ, am lăsat indiferența să-mi cuprindă din nou întreaga ființă. Era periculos să-ți dorești mai mult, să vrei să scapi. Încercasem. Iar asta îmi adusesese botniță din aur pe față și-mi silise stăpânul să se poarte obsesiv și ca un maniac în privința mea.

— N-ai explicat niciodată de ce încă o mai ții după tot ce-a făcut, a adăugat Quintus.

Uitătura lui întotdeauna mă devora, dar refuzam să mă uit direct în ochii lui. În ziua în care avea să se întâmple așa ceva trebuia să-l omor.

— Dar ce-a făcut? a întrebat străinul.

Valerius și-a mângâiat cicatricea de pe gât. Cea pe care i-o dăruisem eu.

— Poate nu crezi că generalul tău a fost fermecat de o vrăjitoare, dar ele chiar există. Te uiți la una chiar acum.

Și-a coborât glasul și ochii i-au sclipit într-un verde neome-nesc. Dragonului său îi plăcea când depăna povestea asta. Cea în care aproape murise de mâinile mele și supraviețuise ca să mă ferece într-o cușcă.

— Nici Quintus n-a știut ce e decât după ce mi-a vândut-o pe Lela. Într-o noapte, când am luat-o în patul meu, m-a mușcat atât de rău, încât am sângerat.

M-am chiorât la stăpânul meu, încântată să aud cum aproape îmi recâștigasem libertatea. Ochii lui stranii și lucioși m-au pironit în loc.

— Mi s-a părut ciudat când mi-a supt sângele din locul mușcat. Însă atunci am simțit aceeași magie care se ivește când mă transform.

Bărbații ascultau fermecați. La fel și eu. Fusesse prima dată când magia mi se revărsase în vene. **Bunica**¹ îmi spusese dintotdeauna că urma să fie și că aveam să știu când s-o folosesc. Și chiar o folosisem. Era prima noapte în care Valerius mă sili-se să urc în patul lui. Puterile mistice care trăiau în sângele meu se treziseră instantaneu, hrânite de furia mea.

— Și ce s-a întâmplat? s-a interesat bărbatul mai tânăr.

¹ Cuvintele care apar cu litere îngroșate au fost scrise de către autoare în limba română în original (n. red.).

— A vorbit. Mi-a zis să-mi ridic pumnul și să-mi tai gâtul singur.

Valerius a rânjit și colții i s-au alungit.

— M-am supus, întocmai cum mi-a poruncit. Mulțumită zeilor, sclavul meu de trup Grigor m-a împiedicat să-mi fac felul, altfel aș fi mort, a adăugat el hohotind.

— E atinsă de zei, a rostit străinul cu o asemenea uimire, că mi-am îndreptat atenția spre el.

Ochii i s-au luminat. Dar nu de curiozitate sau de mirare. Cumva, în semn de recunoaștere. Numai că era imposibil. Nu ne mai întâlniserăm niciodată.

— O copilă a Minervei, se pare.

Valerius și-a înclinat capul, încă privindu-mă atent. A continuat să-și mănânce piersica și zeama i s-a prelins pe bărbie.

— Pizda aia de zeiță n-ar fi trebuit să-i sfideze pe mai-marii ei, a gemut Quintus, bând lacom din pocalul cu vin.

Bunica ne spusese povestea Meduzei și a surorilor ei, cum primiseră ele daruri speciale de la zeița Minerva. Eu n-o crezusem niciodată. Asta până în noaptea în care aproape că-l omorâsem pe Valerius, cea în care simțisem magia revărsându-se în mine.

— Fascinant! a exclamat străinul, părând ușor preocupat.

— Dar de ce-o mai ții? a insistat Quintus. Mai ales că știi cât este de periculoasă. E doar un șarpe care așteaptă încolăcit să te atace. Uită-te la ea! Chiar și-acum, ne privește de parcă ar urzi ceva împotriva noastră. Are pulsul liniștit și inima rece ca gheața.

Rânjetul lui Valerius s-a lărgit.

— Ah, dar se înfierbântă suficient de mult!

Quintus a chicotit.

— Pun ră mâșag că așa e!

Valerius a aruncat piersica pe jumătate mâncată pe o tavă, ștergându-și degetele apoi de un pliseu al togii sale verzi.

— În plus, îmi place că-mi amintește mereu să fiu atent. Când moartea locuiește în casa ta, nu lași niciodată garda jos.

Ochii i-au sclipit amenințător, promițându-mi fără cuvinte că niciodată nu avea să-mi mai ofere șansa să-l omor. În acel prim acces de furie, îmi distrusesem ocazia. În loc să plănuiesc cu grijă și să găesc momentul potrivit, reacționasem la frica și groaza de a fi violată. Îmi dăruisem inima, trupul și sufletul lui Jardani și nu puteam să-i îngădui altui bărbat să ia ce nu-i aparține. Reacționasem ca o femeie liberă, nu ca o sclavă.

În prezent, nu mai aveam nicio speranță. Asta urma să fie viața mea, firește, în cazul în care nu-mi puneam capăt zilelor.

Tânjeam după răcoarea templului din spatele casei lui Valerius. Singurul loc care-mi aducea alinare. Când mă aflam în tăcerea lui, înconjurată de pereții reci, îmi imaginam că sunt în propria criptă. Primeam cu bucurie încremenirea asemănătoare cu moartea.

— Partea bună e că n-ai nevoie de gura ei ca să te folosești de ea cum trebuie, a adăugat Quintus.

Bărbații au izbucnit în râs, cu excepția senatorului mai tânăr. Ochii lui albaștri au sclipit intens o secundă efemeră.

— Ai grijă, consul Valerius!

Vocea lui devenise gravă, dragonul său făcându-și simțită prezența. Un val de putere mi-a alunecat pe piele și m-am înfi-orat toată. Ceilalți trei s-au oprit din hohotit și s-au zgâit la el.

— Moartea pândește pretutindeni în Roma. Ar trebui să fim precauți. Nimeni n-a bănuțit că legatul Iulian e un trădător, și totuși... Legatul Ciprian, la fel, nu l-a bănuțit și acum e mort. Până și pe mine m-a păcălit, vorba aia, mâna lui dreaptă. Mai bine să aveți grijă, domnilor senatori, altfel moartea o să vă găsească mai repede decât credeți!

Senatorul chipeș, în albastrul casei Sapphirus, vorbise pe un ton grav, pătrunzător, dominând toată încăperea, dar și pe bărbații mai mărunți, doar cu câteva cuvinte. Pulsul mi-a crescut din nou, iar de data asta nu de frică. Ci pentru că recunoșteam o putere mai mare decât a stăpânului meu, mai mare decât a nenorocirii mele.

— Ai dreptate, Traian, a încuviințat Valerius, dregându-și tulburat glasul.

„Traian.”

I-am lăsat numele să mi se plimbe prin minte, în timp ce bărbatul își ridica în aer cupa și sorbea din ea, aruncându-mi o privire scurtă. Pentru o clipă, am zărit albastrul intens al ochilor de dragon.

Cu o avertizare care-i pusese pe stăpânul meu și pe tovarășii săi scârboși la colț, Traian îmi oferise ceva la care nu îndrăznisem să mai visez... o rază de speranță.

Cu o fluturare scurtă din mână, Valerius a rostit răgușit:

— Dansează, Roza! Arată-ne ceva frumos!

Quintus a chicotit, întorcându-și privirea pofticioasă spre Roza. Fără ezitare, m-am dus într-o parte laterală a atriumului, adâncindu-mă în umbra unei coloane.

Quintus nu mințea totuși în privința mea. Chiar aveam inima de gheață și-mi închipuiam adesea tot felul de situații în care urma să-i omor pe toți. Numai că, după ultima pedeapsă – înlănțuită de patul lui Valerius timp de o săptămână, suferind din cauza biciuirii cu cravașa lui din piele și a violurilor crunte, toate dovedindu-mi că el este stăpânul meu –, nu mai încercasem să fac nimic necugetat.

Acum supraviețuirea era unicul meu țel. Să trăiesc mai mult decât el și să-i fiu vândută unui stăpân mai bun. O închipuire de speranță, nu una reală. Însă reprezenta tot ce reușeam să-mi imaginez în mod realist.

Bărbații au răs, dar n-am auzit de ce. Nu-i mai ascultam, deși îl urmăream pe senatorul numit Traian. Îl servise pe generalul infam, nepotul împăratului, care-și sfidase unchiul și omorâse un patrician pentru sclava lui.

De ce nu putuse și soarta mea să fie așa? De ce mă abandonaseră zeii și-mi dăduseră o existență mizerabilă?

Aveam nevoie de templu și de ușurarea pe care numai acolo o găseam.

Andreas a intrat cu o altă carafă de vin. Purta tunica verde mătăsoasă, ce arăta mai degrabă ca o fustă scurtă, și o centură subțire petrecută peste un umăr, lăsându-i pieptul aproape gol. Andreas era un bărbat frumos, un grec cu părul blond, luat în sclavie de mic. Trăise în casa lui Valerius de la vârsta de doisprezece ani, satisfăcând poftele sexuale variate ale stăpânului său încă de copil.

Când cădeam în brațele depresiei, îmi aminteam că Andreas își petrecuse toată viața de adult aici și că, deși trupul nu-i aparținea, sufletul îi rămăsese întreg, frumos și luminos. Pesemne că pentru mine era mai rău, deoarece înainte cunoscusem libertatea și dragostea. Înțelesesem ce pierdusem în noaptea în care romanii pe jumătate dezgoliți îmi omorâseră familia și pe Jardani, iar apoi mă răpiseră.

Bine măcar că Malina scăpase! Sau cel puțin așa speram. Tata îi strigase să fugă și o văzusem intrând alergând în pădure. Niciunul dintre romani nu pornise după ea. Speram și mă rugam încă din noaptea în care sora mea cea sălbatică fugise în lumea largă, departe de Roma. Dacă scăpase într-adevăr și ducea o viață mai bună, atunci puteam să suport orice.

În timp ce reumplea pocalul lui Leto cu vin, Andreas mi-a întâlnit privirea și a schițat un surâs slab spre mine. Întotdeauna verifica să vadă ce fac. N-aș fi supraviețuit în această casă de coșmar dacă n-ar fi fost el.

Noaptea asta mă agita în mod deosebit. Mă simțeam fragilă și vulnerabilă. Petrecerea nu era cu mult diferită de altele date de Valerius, așa că nu pricepeam de ce.

Ochii mi-au picat pe Traian, descoperind că și el mă privea. Am fost surprinsă să constat că el nu se uita la mine așa cum o făceau Valerius și Quintus. Pe frunte îi apăruse o cută, de parcă încerca să rezolve o ghicitoare.

Nu exista nicio ghicitoare aici, voiam să-i spun. Eram exact ceea ce vedea el. O femeie cu puterea de a-și omorî dușmanii, dar care fusese redusă la tăcere din cauza unui căpăstru de aur și a unei frici imense.

Disperarea a început să-și înfigă ghearele în carnea mea. Dacă nu-mi scoteam botnița cât mai repede, riscam să ajung iar pe marginea nebuniei. Se mai întâmplase o dată, când Andreas mă găsisese complet amorțită pe podeaua camerei mele.

Andreas și-a împins bărbia în direcția ușii, sugerându-mi să mă retrag discret. Valerius permisesese acest lucru de multe ori. Odată ce-și impresiona vizitatorii cu prezența mea, pentru el nu mai prezentam interes. Și nu le mai eram de folos nici petrecăreților. Îi datoram recunoștință stăpânului meu pentru că nu-și împărțea sclavii cu oaspeții săi. Numai el putea să ne folosească și să ne maltrateze.

Când Roza s-a învârtit pe partea laterală mai îndepărtată a camerei, atrăgând ochii bărbaților, eu am coborât încet treptele, dar nu înainte să surprind privirea focoasă a tânărului senator. Cu pași mărunți și ușori, m-am strecurat afară din tricliniu și am pornit pe holul lung, îndreptându-mă spre templul Dianei.

Inima îmi bătea mai repede, iar sângele îmi curgea năvalnic prin vene. Mintea și trupul meu tânjeau după o clipă de ușurare. De eliberare.

Illuminată de opaițele cu ulei așezate în suporturile lor pe perete, sculptura zeiței vânătoarei se ridica impunătoare chiar în

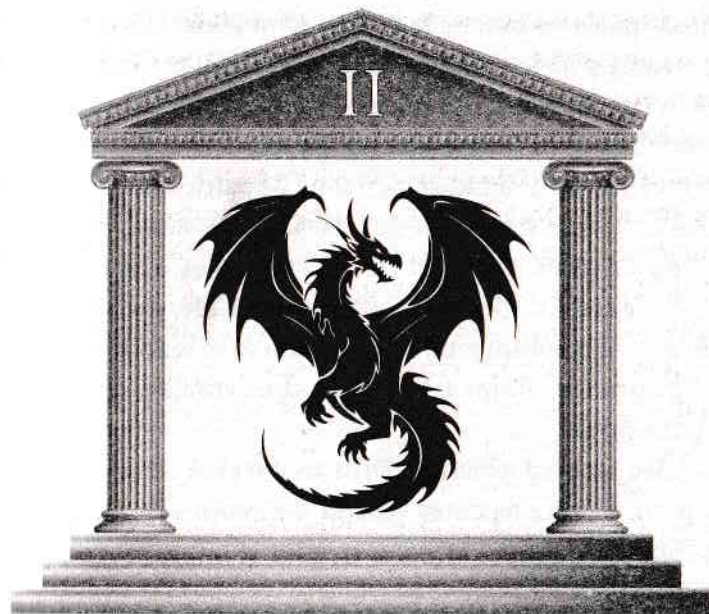
față. Se găsea într-o încăpere mică a templului circular, înconjurată de stâlpi și de plante, cu un oculus ce se deschidea spre cerul de deasupra.

Zeița Diana fusese cea care străpunsese inima unui dragon Sapphirus cu săgeata în timp ce acesta se împreuna cu nimfa ei preferată, Egeria. Când îl lovise săgeata, dragonul își lepădase imediat culoarea albastră, căpătând nuanța pajiștii pe care se aflau. Povestea spune că, deși Diana îl disprețuia pe dragon pentru că-i furase afecțiunea nimfei fără consimțământul ei, zeii mai înalți hotărâseră să pedepsească unirea celor doi, lăsându-l pe el în viață și creând o nouă castă de dragoni. Așa se născuse Casa Chrysocolla. Și tocmai de aceea o slăveau pe Diana, zeița lor protectoare.

Eu o veneram dintr-un alt motiv. Sculptura sa din marmură albă înfățișa o războinică firoasă, cu aripile deschise, cu arcul tras și săgeata țintind spre un dușman nevăzut. Avea coarne delicate și spiralate și o stolă scurtă și mulată pe trupul puternic. Privea încruntată și concentrată spre adversarul ei.

Îmi imaginam că țintește spre inamicul *meu*, stăpânul meu, și de aceea ingenuncheam ca și acum la picioarele ei. Locul acesta rece și tăcut era singura încăpere din casă în care găseam alinare și un sentiment vag de confort.

Mi-am plimbat degetele peste piatra rece și m-am întins să caut în spatele unei plante în ghiveci, unde țineam ascunsă cheia și un cuțit furat. Am închis ochii, așteptând cu bucurie senzația de ușurare pe care o aveam mereu aici, în liniște și întuneric.

TRAIAN

MAI AVEAM PUȚIN ȘI-MI VĂRSAM ȘI MAȚELE PE SOFAUA DE MĂTASE a lui Valerius dacă nu plecam iute de-aici. Îl urăsem dintotdeauna pe omul ăsta, din nenumărate motive – pentru aroganța, depravarea și lăcomia sa –, însă acum mai apăruse încă un motiv să-mi doresc să-i retez beregata. Motivul tocmai leșise din încăpere.

Pe drumul împăratului Igniculus spre putere, fusesem martorul multor acte de destrăbălare nerușinată. Prin natura lor, dragonii sunt creaturi posesive. Toți ne dorim propria comoară pe care să o ținem protejată în bârlogul nostru.